

1142. szám.
1880. Július 4.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 10 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárunknál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XXIII. évfoly.

Fürdőre kell menni.

*A*postolok oszlása
Híres Budapesten,
Képviselők nincsenek itt
Már csak egyen-ketten . . .
Búsul az is . . . uram isten
Nincs min veszekedni . . .
Bosszúságbul, unalombul
Fürdőre kell menni.

Czífra dáma már hiába
Röföl séta-téren,
Nincs ott élet, oda tűz
A forró nap épen . . .
Nincs a hova kacsintgasson,
Kedvadó nincs semmi . . .
Ilyen-olyan betegségből
Fürdőre kell menni.

Milán császár nagy császár,
Nagy az ő országa,
Híres okos emberinek
Se szeri se száma —
Ezek mellett azután
Nincs is dolga semmi,
Mit tegyen hát? kisüti:
Fürdőre kell menni.

Jezsuita páterek
Restellik a dögöt,
Hogy rájok a francz miniszter
»Gehst aussi!«-t mondott.
Tisztelendő szent atyák,
Nincsen abba' semmi,
Mondjátok, hogy nektek is
Fürdőre kell menni.

ASSZONYT KISÉR, — ISTENT KISÉRT.

EGY JÓ PAJTÁS REGÉNYÉBŐL.

Irta: JÓKAI MÓR.

— Folytatás. —

MINT nagy lábhegyen, hogy fel ne költ-
sön (csikorgó csizmákban) végig ment
a szobámon, a hol én háltam; alig huzta
ki a lábát, magam is felugrottam az ágyból,
felöltöztem s egy bérkocsiba vágva magamat,
elhajtottam a »veres rózsza« hotelig, hogy a
suttogó utczában hirt adhassak a közbejött el-
háríthatlan akadály felől. Ez uttal pedig át sem
öltözhettem kocsmárosnak. Azt hiszem, nem is
nagy szükség van már arra.

De bizony még is későn érkeztem; pedig
még nagyon korán reggel volt; a mindenféle
gyárak csatornáiból akkor eresztették ki a friss
moslékot, az ott párolgott végig az utcán,
mint valami izlandi geyzer. Átmászva a szom-
szédon, zörgettem a kapun, míg kinyitották.

A kapuban eléim jött a csont alkotmányu
hölgy; nagyon szívesen is fogadott. Felvitt ma-
gához a konyhába s leültetett a padra; nagyon
derült kedélyben látszott lenni.

— Senki sincs már idehaza, mondá. A mi-
ről meg is győződhettem, tárva nyitva lévén
minden szobaajtó: — most már a tiszta szo-
báé is s az a bizonyos kellemetes porillat, a mi
söprés után támad, hirdetvén, hogy a tisztelt
hölgyet épen a buzgó takarításból zavartam
elő. »Mind eimentek korán reggel még, ki erre,
ki arra.«

— Nem tettlegeskedett az öreg a leányá-
val tegnap este? kérdezém hevenyén a dologra
térve. »Aztán azért csak folytassa a takarítást,
asszonyság, miattam ne feszélyezze magát,
láttam én már herczegasszonyokat is, bart-
wisschal a kezükben.«

— Tette volna, ha lehetett volna, felele a
szikárság istenasszonya, ismét kezébe véve a
porcsináló eszközt. »Mert hát az öreg nem
szokott ám délután arra emlékezni, a mit dél-
előtt ígért. — Ilyen ő nála a bevett rend. Dél-
után három órakor elmegy a veres rózsába, s
ott nyolcz óráig bűra issza magát; akkor
haza jön, a mint meglátja az Ágnest a varró-

ból visszajönni. Ott kell szegény leánynak a
kocsma ablaka alatt elmenni, mert a suttogó
utczába csak egy oldalról lehet bejárni; a má-
sik végén elzárja a vasut. Itthon aztán az öreg
dúl, fül, veszekedik; nincs az a csúf név, a mit
a leányra rá nem rak. Olyan gyalázatos dol-
gokkal vádolja szegényt, a mik annak még a
gondolatjában sem fordultak meg soha. A leány
csak hallgat és nem sir, mert ha csak egy szót
szól, vagy ha sirva fakad, akkor bizonyos, hogy
megverik, de ha hallgat, akkor beérik vele,
hogy megfogják két kézzel a két hajfonadékát
elől s aztán ugy mondják a szemébe, hogy »te
ilyen! te amolyan! ugye most itt jártál? ott jár-
tál?« — Mikor aztán ennek vége szakad, akkor
megint elmegy az öreg buvában a »Három
dobba« s ott vígságra issza magát puncs-
csal. Onnan azután már ugy hozza haza min-
dig a házi szolga a hátán s lefekteti odalenn a
szobájában, ott alszik aztán ő keme reggelig.
E szerint a második elmenetelétől
reggelig akár mi történhetik a ház-
nál. Kilencz órától reggelig.

Ez utóbbi corollariumnál megállt az asz-
szonyság kezében a bartwisch, a mivel az ösz-
szesöprött szemetet a pléhlapátra hidalta s az-
zal az egész szemetes lapátot élém tartá, mintha
azt mind nekem kínálná, — az utóbbi mondat-
tal együtt.

— Folytassa csak asszonyság.

— A hogy mondtam: én nem merek a
veszekedésbe közbelépni, mert ha kidobom az
urat, azzal fenyeget, hogy lemegy a gyárba s
a levegőbe vettet bennünket; hanem tegnap
az történt, hogy mikor hazakerült s aztán rá-
kezdte a veszekedést; — most már dupla kedvvel,
mert arra is emlékezett, hogy reggel volt itt
egy ur, a ki azt kívánta kamat fejében, hogy a
leányát ne bántsá; — tehát az bizonyosan sze-
retője neki; hát arra egyszerre felrohant a Ko-
zák a lépcsőn s be a leány szobájába, a hol az
öreg patvarkodott. Soha sem szokott pedig

ide jönni. Ott az apa elé állt s megfogva az öreg gallérját, odamutatott arra az írásra az ajtón: »ez a szoba szentély mindenkire nézve.« Ez még csak olaj volt a tűzre. Erre a figyelemzetetésre az öreg egyszerre kitalálta az egészet, hogy azt egy nagy ur írta fel oda az ajtóra mind a két oldalon; a ki a leányába szerelmes, s az a leány épen annál volt most látogatóban. Azért akarja agyoncsapni. — Csoda történt. — A Kozák, a ki máskor késsel fenyegette a leányt, ha egy férfinak a köszönését el merte fogadni, azt mondta erre az öregnek: hogy nagyon jól tette az Ágnes, ha meglátogatta azt az urat; csak a szent ügy érdekében cselekedett és ezentul is akép fog cselekedni, s azért őt ne merje bántani senki. — Ezen aztán csunyául öszszekaptak az öreggel. Meg is ütlegelték egymást, utoljára lehemperegtek mind a ketten a lépcsőn, s folytatták a huzakodást az udvaron. — Mi meg csak néztünk az Ágnessel egymás szemé közé, bámulva, hogy mi történt itt? Meg is voltunk rémülve, hogy az öreg most mingyárt felvetteti a házat velünk együtt. De a Kozák nem eresztette be a gyárba, hanem kitaszigálta a kapun. Akkor aztán elment az öreg a »három dobba« s következett a napirend, a hogy szokott. A Kozák azonban feljött hozzám s azt mondá: »mondja meg az Ágnesnek, hogy ezennel oly szent és sérthetetlen fog lenni a személye, mint egy királyné! holnap reggel pedig, mi előtt kimenne, majd mondok neki valamit.« Mikor ezt az Ágnesnek elmondtam, ő olyan furcsa hangon mondta rá: »ezt ő nekem megígérte előre, hogy nem enged többet megverni.« Nem világosított fel róla, hogy ki volt az »ő«.

Én sem világosítottam fel róla az asszonyiságot.

Az asszonyiság nem üldözte már tovább azt a kis maradék szemetet, a mi még ott maradt az ajtó szegletben; ott hagyta magnak s azzal odaült mellém, a két karját a kötényébe takarva, s folytatá az előadást.

— Reggel aztán az Ágnes olyan korán felkelt, hogy még sötét volt; a kávé sem várta meg. Bizonyosan azért sietett, hogy a Kozákkal ne találkozzék. Csak hogy az meg egész éjjel ébren volt, s a mint az ajtónyikorgást hal-

lotta, már ott volt a lépcső előtt s utjába állt a leánynak. — Én az ablakon keresztül hallgatóztam, de csak azt kaphattam el a beszédjükből, a mit hangosabban találtak mondani; mind a kettő suttozott. »Önök oda kell hozzá mennie!« Ezt többször mondta a Kozák, mire az Ágnes mindannyiszor hevesen tiltakozott: »soha, soha!« A Kozák toporzékolt haragjában: »a szent ügy úgy kívánja.« A leány kezeit tördelte. »Istenem, istenem!« — »El kell oda vinnie . . .« (Nem hallottam, hogy mit?) A leány didergett, mintha a hideg rázná. »Én megenyedem, mondta a Kozák, — én kívánom! . . . én parancsolom! . . .« — »Nem! nem!« suttozó a leány. — »Ő kívánja! . . . ő parancsolja! . . .« — Erre olyat sikoltott, mintha a szívébe döftek volna; aztán azt suttozó: »jól van!« s odanyujtá a kötökosárcáját a Kozáknak s aztán ott maradt a küszöbnek támaszkodva, s a két kezét a szívére szoritá. A Kozák visszajött a kosárral. A leány kikapta azt a kezéből s egy szó nélkül elfutott vele. »Megálljon még! elkisérem a sugárutig!« dörmögé a Kozák; de előbb visszafutott a törbotjáért. Azt hiszem, hogy utolérte, mert nagyon sokára jött vissza.

Eleget hallottam. Sietnem kellett a hazatéréssel.

— Megálljon még, tartóztatott az asszonyiság. — Hadd mondjam el még az öregét. Mikor ma reggel felkelt, s senkit se talált, a kivel veszekedjék, a kávé is egyedül várt reá, hát nagyon csendesen viselte magát. A kávé után olyan ravaszul hunyorgatott a szemével, mikor az Ágnes felül kérdezősködött. Nagyon meg volt elégedve vele, mikor meg tudta, hogy a leány nem kávézott itthon. Azt mondta, hogy »a nagy urak theát reggeliznek, tojással, meg írósvajjal.« — (Szegény leány, bizonyosan egy zsemlyét eszik, végig az utcán). — Aztán azt mondta nekem, hogy azt a tegnapielőtti urat meg kell hínunk egyszer vacsorára. A mire nem állhattam meg, hogy tripla nevetéssel ne kiáltak fel, »vacsorára!« Mert ha az ember meggondolja a mi állapotunkat, hát lehetetlen, hogy háromszoros oka ne legyen a nevetésre, mikor ilyen szót hall. Arra aztán elővett egy kulcsot a zsebéből, a mivel a hátsó kis ajtó nyilik ki, s azt kérdezé tőlem,

hogy nem tudok-e itt a környékben valami becsületes lakost, a ki ennek a kulcsnak a párját el tudná készíteni? Hogy ne tudnék? Annyi tolvajkulcs csináló lakik itten mi körülöttünk, hogy az egész várost elláthatjuk vele. Arra föl kerekedett s elment — aligha nem a lakatost keresni. Előbb azonban az ujjával egy csókot vetett az ajtóra irt mondás felé s a hosszú kezét a vállamra téve, mondá: »ez egy dicső ember!« No csak hallotta volna, hogy este milyen titulusokat rakott rá.

Magamat ajánlottam és siettem vissza a bérkocsimhoz. A veres rózsza előtt éppen egy kis kellemetes scéna folyt le. A bérkocsisom egy fiatal embernek a nyakát szorongatá, s a fejét a falhoz ütögette; a kibén én Ágnesnek a reményteljes fivérére ismertem. A derék ifju, hogy a tegnapi napot ma reggel hasznosan fejezze be, felhasználá az alkalmat, a midőn a bérkocsis egy pohár grogra betér a kocsmába, hogy az egyik lópokróczot áruforgalomba vezesse; amit azonban a bérkocsis, még a tervelés stádiumában meghiusított azzal, hogy kirohant s a vállalkozót liquidálásra kényszerítette. Fenyegetőzött, hogy beviszi a rendőrséghez. A szép tehetségű ifju, a mint engem meglátott, gyönyörű lélekjelenléttel hivatkozott rám, hogy én már őt jól ismerem s kezességet vállalhatok érte. Nem is késtem a kiszabadításával. A bérkocsist megnyugtattam azzal, hogy ezen ifju ember igen solid üzletet gyakorol — lőszörgyűrűkkel; s ezuttal is éppen csak a művészetéhez megkívántató alkatrészeket akarta megszerezni; s azután leporolgtattam az ifjunak a hátáról a meszet, s megintettem, hogy térjen haza az atyai földél alá, s igyekezzék továbbra is szülőinek mentül több örömet szerezni. — Ezzel megszabadultunk egymástól. — Csak hazatértem vettem észre, hogy a szivartárczám hiányzik az oldalzsebemből. — Ezt bizonyosan a pártfogoltam megtartotta magának emlékül. Birja békével!

Nagyobb aggodalmam volt most a miatt, hogy mi lesz most, ha az a szegény leány csakugyan odavetődik a szállásomra azzal a veszedelmes küldeményel s helyettem az apó-

somat találja ottan? Mit fog mondani a szerencsétlen? mikor nem kenyerere még a hazudás.

Egészen megkönnyebbült a mellem, mikor az inasom azt mondá, hogy nem járt nálam semmiféle leány.

Otthon maradtam egész tizenegy óráig; nem jött oda a leány. Tudtam én azt jól. Aztán a hazakerülő ipámat elvittem magammal az országházba, leültünk a karzatra; magam is ott maradtam vele s magyarázgattam neki, hogy melyik fej melyik képviselőé? biztattam, mikor már nagyon ásítózni kezdett, hogy ne menjen el még; a miniszterelnök beszélni fog; a mit onnan tudok, hogy két szemüveget tart, az egyik az olvasó, a másik a szónokló szemüvege. Most az utóbbit tette fel. Ezért mégis csak ott maradt.

Ezzel szerencsésen kihúztuk két óráig az időt, azután megebédeltünk együtt, akkor megnéztük az iparműtárlatot, megalkudtunk egy cséplőgépre; az alatt beesteledett, az öregemnek nem akarózott többet semmiféle színi előadást megnézni; inkább a klubba kívánta magát felvezettetni, a mit én is legélvezetesebb mulatságnak találtam.

Mikor a Lloyd épület kapujában leszálltunk a komfortébelből, jó szerencse, hogy az öregem előre bocsátottam s nem vehette észre a meglepetésemet. A kapu alatt ott állt Ágnes.

Abban a szerény fekete ruhácskájában, azzal a koczkás nagykendővel, azzal a kötőkösárával a karján.

Mikor engem meglátott, félrefordította az arcát, mintha nem ismerne. Bizonyosan nem akarta, hogy köszönjek neki. Pedig kétségtelen, hogy én rá vár ott.

Siettem az öregemet felbogzirozni a klubba, s ott nagy hirtelen össze szereztem a számára egy whisztpartiet; mikor aztán így jó biztos hivatalba tettem, siettem vissza a kapu alá.

A leány már nem volt ott. Valljon hová lehetett? Hiszen rám kellett várnia; hiszen tudnia kellett, hogy visszajövök, ha itt láttam!

De most már ide tegyünk megint három csillagot, mintha három whisztmárka volna.

* * *

BAKA DALOK.

I.

A füzesi táborban.

Hol elvérézt hajdan Báthory fejedelem,
Sátor alatt én a prófontot szeldelem.

A Füzes vén fái a multról susognak,
Gyászos haláláról hajdani uroknak.

Valamenynyi beszél; mind meganynyi emlék.
Báthorynak vére, ki tudja, hol ömlék?

S ha mi elveszünk, altisztek, közemberek,
Emlékünkön lesz-e, ki néha elmereng?

II.

Kolonne reksz!

»Kolonne reksz!« hangzott a kommandó;
A második czug vala az enyém:
Mért, miért nem, az nem kutatandó,
A »halb reksz!«-et végkép elfeledém.

Összement az egész kolon, persze,
Minden ember kitalálja már ezt;
S büntetve lön a mélézás percze:
Kijutott az »acht tág kaszernáeszt!«

A mit rám a kapitány ur róvott,
(Kinosan, mert szívem reád vágyott)
Csak kiálltam a nyolcz napi strófat
És azonnal kértem *paczértságot*.

Hozzád mentem szerelemtől égve
S — mit találtam, azt a ragyogóját?!
. . . Az embert a szerencsétlenségbe
De nagyon kifirunczvanczigolják!

Nyolcz nap alatt a Trézi szívében
Fölblözolt engem egy furvézer.
(Hisz' épen azt veszem én rosz néven,
Hogy kreditem furvézertől vész el!)

— A te dolgod; nem tehetek róla.
Egy darabig eszem a prófontot;
Van a czugnak egy jó tányér sója.
Belemártom — s kedvemet se' rontod.

Nemsokára bizony visszajönnél.
A furvézer mégse' bakakáplár.
Nem maradsz meg ennél az közönnél.
— Engem ez a hit erősen táplál;

Hanem akkor mondok egy halbrebszet,
Mit miattad egykor elfeledtem;
Sok leszen a virág, a melyet szed
Akkoron más az én hű szivemben!

Marquis Jean d'Or,
baka-laureatus.

Krónikás adoma.

— A mult hétről. —

Mint hogy a képviselőházban kiütött a szabadság, mit csináljon B—y A—i, mint hogy kikimegy a Dunaparra sétálgatni.

Hát ott találkozik a lánchíd mellett egy deputációval, a kit egy képviselő társa vezet fel Budára.

— Hova, hova?

— Viszem az oláhaimat a vallás- és közoktatás-ügyi miniszterhez. Az a sorjuk, hogy már kilenczven esztendő óta perlekednek Brassóban a görögökkel egy templom miatt. Mind a két eklezsia a magáénak tartja. Most megkérlik már az oláhok a minisztert, hogy tegyen köztük igazságot. Bizony eljöhetnél velünk, hogy veled is nagyobb legyen a deputáció.

Kész arra B—y mindjárt.

A miniszternek aztán előadja a dolgot a küldöttséget vezető képviselő, átadván egy tömémentlen nagy akta-kazlat.

A miniszter meglátva az iratok nagy sokaságát, azt felelte, hogy:

— Megvizsgáljuk az ügyet; hanem bizony egyhamar nem igen ígérhetem a végleges intézkedést, mert ez a tömérdek iromány áttanulmányozása bele kerül egy esztendőbe, úgy mint egy órába.

— Kegyelmes uram, — szólal meg B—y a deputáció utolsó sorából, ovatosan eldugva a fejét, — én már áttanulmányoztam azt a sok aktumot; ha igazságosak akarunk lenni, várhatunk még negyven esztendeig, a míg azt a percsomót itt is átolvassák.

— — Hanem aztán néztek is rá nagyot a jámbor oláhok, meg aztán meg is köszönte neki szépen a szivességét a deputáció vezetője.

P a p s a j t.

A francia kormány fenyegető leveleket kap a jezsuiták kiutasítása miatt. Többi közt kapott Constantus miniszter egy törrel átszurt szívet, egy levél kíséretében, mely telve van halál-fenyegetésekkel az esetre, ha meg nem szünik a papságot üldözni. — A fenyegető levél több a p á c z a aláírásával volt ellátva.

AZ „ÜSTÖKÖS“ ARCZKÉPCSARNOKA.

III.

Pánye Pállik.

AZ „ÜSTÖKÖS“ ARCZKÉPCSARNOKA.

III.

Pánye Pállik.

— Daj bozse csejszce! Jak sza maju panye Pállik?

Köszöni a szives kérdést: mindig nagyon jól érzi magát. Hiszen tudvalevőleg a mi tót atyáinkfiai a legmegelégedettebb emberek a világon. Pállik pedig zemplinszki sztolicza-beli ember, onnan való z' Mihalyócze. Hanem lefőzte ám a nemzetségebelieket. Azok csak himmi-hummi egérfogókkal, ablaküvegekkel, kávé ibrikékkel, fűzfa-furulyákkal házalnak; ő azonban birka-és ló-kereskedő.

* * *

De tréfán kívül.

Aztán olyan élelmes ember, hogy a mennyi ilyen jószágot ő elád, az mind az ő saját nevelése. Pedig nincs hozzá csak egy pár juha, meg egy csacsija. Pesten drága az élet, hát nem tartat az istenadta nagy sokaságu tenyész-marhákat. Ugy kell aztán neki mesterségesen produkálni birkát, lovat, szamarat. Ez az ő találmánya, senki sem tudja nálunk utána csinálni, pedig nem kell hozzá, csak angol pénz: »the times«, (no, ez volna akárkinek), meg egy pemzli, (csak hogy olyan pemzli, mint az övé, nem olcsó szerszám.)

* * *

Nagyon természetes, hogy mint a féle birkákkal foglalkozó ember, ért az esztrengára hájtáshoz is.

Csak tavaly volt, hogy egy nevezetes nagy orru kost ugratott ki a képzőművészeti társaság karámjából.

Most is nyög belé öreg *Pulszky*.

* * *

Hanem néha furcsa tréái vannak. Felültet nagy urakat, sőt a mi több: vagy két évvel előttről felültette magát ő felségét a királyt is. Ott történt, Gödöllőn. Tele is voltak vele akkorában az ujságok.

Hogy Pállik Béla lefestette ő felségét, lóra ültetve.

* * *

Csak egyet irigyelnek tőle. A hangját. A művészetét még oda engednék neki, hanem azt a hatalmas tüdőt és gégét szép pénzen is megvennék tőle. Mikor úgy explodál benne a hang s négyes tarokkban elrikkantja magát, hogy: »contra pagat ultimo«, gyűjtést indítanak meg a társaságban, hogy kiabálásra való kedvét kisajátítsák, a mi ha nem sikerül, csinálják rá a rosszszabnál rosszabb vicczeket, hogy talán bizony nem is tart ő oda haza ordító állatot, hanem mint takarékos ember maga végzi annak a tisztét is.

Csak hogy az a baj, hogy így nem boldogulnak vele, mert nem érti a tréfát.

* * *

Azzal is boszantják, hogy nem ismerik el igazi művésznek. Ne haragudjék meg, de ebben van is valami: hiányzik neki, hogy komplét művész legyen, a nagy karimájú kalap s a hosszú sórény.

* * *

Ezelőtt Budapesten lakott. A külvárosban. Fent elősorolt háza-népével nem is jöhetett beljebb. Hanem aligha ki nem találtak rá az ipartörvényben olyanforma paragrafust, mint a csontégetőkre, timárookra stb., mert egyszer csak halljuk, hogy Pállik kiköltözött eddigi lakásából.

— No hát ott hagytam azt a putrikot, — szölt ő, — hanem lefőzöm én Budapestet; olyan házat veszek magamnak, a milyenben még egy király sem lakott.

— Aztán hol?

— Ujpesten.

— No, ott nehezen lehet olyat találni.

Talált ő. Megvette a világ legnagyobb urának a házát. Az isten házát: a lutheránus templomot.

Ott is lakik.

Nyilatkozat.

— Beküldetett a »Hon«-hoz. —

A »Hon« bennünket Gambettához és Gladstonehez hasonlított. Kijelentjük, hogy a »Hon«-nak ebben sincs igazsága, kifigurázásával semmit sem törődünk.

Simonyi Ignác,
Helfy Ernő.

P. S. Oszlán melyikünket tettsett Gambettához, és melyikünket Gladstonehez hasonlítani?

Fentebbiek.

!!Érdekes!!

A »Pesti Napló« az új évnegyed alkalmából felsorolta valamennyi munkatársa nevét. Hadd bámulja a világ, hogy mekkora apró likakból fuj akkora nagy bolond szél.

Szerb tövis.

Milán elutazása alkalmából Belgrádban ágyuztak és harangoztak. Azt jelentené ez, hogy a fejedelmet ünnepélyesen kipuskázták?

A CSALOGÁNY BOSZUJA.

— A „Fővárosi Lapok“-ból. —

Rózsa ringott bíborában,
Csalogány zengett bokrában:

„Ne hajts rózsza
Pillangóra,
Hallgasd meg szerelmemet!
Szép vagy, a kert hercegnője,
Szébb csupán dalomban szöve,
Mert e dalban
Halhatatlan.
Hervadás el nem temet!“

Lepke jó, nem énekelhet,
Hangja nincs üres k belnek,
De piperkőcz
Nyalka gyerkőcz,
S nem hiába ostromol.

Jó aranyzárnny fogatában,
Csillogó lovagruhában,
Rózsa szédül
Csalfa fénytül,
S a hizelgő rá omcl.

Ah, mint dőzsöl tiszta mézén,
Vágytársát s dalát lenézvén,
Kit panaszra
Bú fakasztja;
„Rá pazarlod hát kegyed?“
S csalogány rent a lepkének,
Bosszu hűt, ha bánat éget,
Sujtja csőrrel,
Mint a törrel,

S bekapja, mint a legyet!

Bartók Lajos.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

Levélczim.

Tejes czimú

tessen odanni nacscságos Bordás Márta ifijaszony
nál az szolgáló szoba leánzónak má mint az Boriskának
tulajdon édes kezibe. Hódmezővásár

Helbe.

Ics és Vics.

Ics. Hallod-e: nagy parádéval fogadták azt
a Milán fejedelmet; Kőbányán még a sertések
résztéről is megüdvözöltek.

Vics. No már a lehetetlen.
Ics. De igen; Drágai volt a szónokuk.

— Apámuram, hallja kee', meg akarok házasodni,
elveszem a Bakajsa Terkát.
— Melyik a? Szép-e?
— Nem szép a'.
— Talán hát gazdag?
— Nem a'.
— Szereted?
— Nem a'.
— Miért veszed hát el?
— Mer' hogy azt mondják a többi legények, hogy
nagyon jóézü a csókja.

Egy hölgy ebédel Szikszaynál.

— Pinczér, hozzon kenyeret.

— Minőt parancsol nagysád: fehérret vagy feketét?

— Hozzon kérem feketét; látja hogy gyászolok.

Vizsga után.

-- Hát tégedet megint megbuktattak, Sándor?

— No bizony, nagy virtus volt tőlök. Ugyanazt a
kérdést tették fel, a mire már a multkor sem tudtam
megfelelni.

A mezőn.

— Nézd csak kedves feleség, milyen rosz termés
lesz lenben; mind oly apró maradt.

— No, nem nagy baj; ilyen apró lenből még min-
dig telne: gyermek-ruhák.

Az „Üstökös“ laboratóriumából.

Miképen lehet két merőben ellentétes elemet egy
harmonikus egészszé vegyíteni?

A két elem nevét egymasmellé rakjuk. Feladat: Po-
lyt, Kozma. Megfejtés: Kozmopolit.

A mi nem hallatszik az égbe.

K-s M-n. Hallod-e Zebulon pajtás, mit tátognak azok oda lent?

T-y Z-n. Hat ebugatnak.

K-s M-n. Nem hallok én ide egy szót sem.

T-y Z-r. Hja, az van a te hibad, minek vagyolsz te mindig az égben? miir nem vagyolsz velök a katyuban?

Ama bizonyos eszmadia s felesége kérdései és feleletei.

— — De sok mindenhez ért az a Hermány Ottó; most meg kijelenti, hogy ő a munkás-kérdés »lényegét« is érti. (Ha én neki volnék, már nem is azt sorolnám fel az újságokban, a mit értek, hanem azt a mit nem értek; így mihamar készen lehetne vele). Hiszen azt cselekszi.

— — (Hát az mit jelent, hogy Belgium és a Vatikán közt megszakadt a diplomacziái összeköttetés? Talán most már sereget küld a pápa Belgium ellen?) Ne viczelj asszony; hisz a nem is olyan lehetetlen, mint te képzeled. Épen most mozgósítják egyik tekintélyes fekete sereget; azzal tönkre silányíthatja Belgiumot. (Ugyan ne mókázzék már kend; hol mozgósítanák az ő szentsége sereget?) Franciaországban.

A KASZÁRNYABÓL.

Főh. Zserzabek. Infanterist Dobos! Hány részből áll a puská — és — és — no az egész história? Inf. Dobos. Az puská két részből áll: a csőből, meg az ágyból. Az história pedig három részből áll: az ó-, a közép- és az ujkoriból.

Főh. Zser. Donnerwetter! Jetzt kann ich schon

wieder nicht weiter; das ist wieder nicht im Dienstreglement.

EX CHATEDRA.

Jákób megharagudott Lábánra s elvette mindkét leányát.
 A hexameter nem egyéb, mint prózában írott vers.
 E szoborban felüő a szabályos aránytalanság.
 A phantázia nem egyéb, mint a józanész örvöngése.
 A csillagok kicsinyek ugyan, de azért nagy testek.
 Ez a vers nem egyéb, mint tisztán jambusokban írott hexameter.
 Asszonyban, lóban bizni nem lehet, mert a nő könnyen kirüg, és a ló még akkor is megmarja szívedet, ha vonaglik.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

V—ny A—l. (M.-Szgt.) A másik is nem sokára következik. Magán-levél is megy. — U—y A—l. (Bpst.) A használható kiadjuk. Folytassa. — Sata Pista. (Üdvrhly.) Küldeményből a javát kiválogatjuk, s mihelyt terünk engedi, adjuk. — Zombori. A főkapitányra irt epigramm igen elmes, de nem közérdekű s így sajnálatunkra mellőznünk kell. — Maxi. (B.-Gyt.) Nem lehet; — kérnénk inkább egyebet. — K—s K—n. A küldött apróságokhoz képeket csináltatunk. Igéretére számítunk. — N—y J—s. (Bpst.) Mért oly ritka vendég? — R—sz E—ő. (Bjm.) A krónikás adoma beválik, hanem a másikat már képekben ismeri a világ.

Több kéziratról jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

az

„ÜSTÖKÖS“-re.

Az új évnegyed közeledtével felkérjük olvasóinkat, hogy előfizetéseiket kellő időben megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fenakadás történjék.

Az előfizetések az »Athenaeum« kiadóhivatalába küldendők.

Az „ÜSTÖKÖS“ előfizetési ára:
 jul.—szeptemberre 2 frt.
 jul.—decemberre 4 frt.

Budapest, 1880-ik jun. 19-én.

Az „Üstökös“ kiadó hivatala.

Laptulajdonos:
JÓKAI MÓR.

Felüő szerkesztő:
SZABÓ ENDRE.

Rajzolja:
JANKÓ.

Budapest, 1880.
 NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.
 (Athenaeum-épület.)

HIRDETÉSEK.

A Karassin-féle borostyánkő

lelhelyek örökösei a t. cz. vevőknek tiszteletteljesen tudomásukra hozzák, hogy bányáikban talált gazdag borostyánkőtelepek következtében nagyság szerint 80%-ig leszállították.

Ezen meszeszerűen olcsó árakat az alaposan, de értéktelen és az egészségre károsan ható utánzások által veszélyeztetett híreát a természetes borostyánkőnek fentartani vélik.

A nekünk biztosított általunk előállított árai a **természetes borostyánkőből** erős, szivarszipkáknak díszes etuiben.

I. m. 12 cm. h. el. 20 frt most 5.— ft.
II. > 10 > > > 16 > > 4.— ft.
III. > 9 > > > 12 > > 3.— ft.
IV. > 8 > > > 10 > > 2:50 ft.
V. > 7 > > > 8 > > 2.— ft.
VI. > 6 > > > 6 > > 1:80 ft.

Vékony szivarszipkáknak.

I. m. 10 cm. h. el. 15 frt most 3.— ft.
II. > 9 > > > 10 > > 2:50 ft.
III. > 8 > > > 8 > > 2.— ft.
IV. > 7 > > > 6 > > 1:80 ft.
V. > 6 > > > 5 > > 1:50 ft.

Felsorolt árak iránt e közlemény kihirdetésétől számítandó 4 hétig érezniük magunkat lekötelve, és fentartjuk magunknak a jogot esetleg az árakat felemelni.

A megrendeléseket képviselőkhöz

W. HENN, in WIEN,

X. B. Dampf-gasse No. 11. kérjük intézni.

Természetes vagy-sága egy 10 cm. hosszú szivarszipkáknak.

Az esküldés az összeg be-küldése után vagy utánvét mellett tör-ténik.

Eredeti nagy-sága egy 10 cm. hosszú szivar-ka szipkáknak (cigarette.)

Sumatra-gyémántok.

E valóban pompás kövek rendkívüli tüzelt birkak, víztisztaságuk, s csupán a próba által különböztethetők meg a valódiaktól. Szállítunk viteldíjmentesen **gyűrűket**, **tömör double-aranyból**, darabját **3, 4 frtért**, **fülbevalókat**, **tömör double-aranyból**, párját **5 6 frtért** az összeg bérmentes megküdése mellett. Gyűrűknél a bőség megjelölendő.

Tömör arany-double mellgombok kövekkel 3, 4 frtjával, és tömör arany-double óraláncok, legújabb jellegben, 3, 4, 5, 6 frtjával szintén kaphatók.

Anton Rix Wieu, II. Praterstrasse 16.

A magyar-francia biztosító részvény-társaság.

melynek

20 millió frankot, azaz 8 millió arany forintot

tevé alaptökejéből részvényesei által mindjárt kezdetben

10 millió frank, azaz 4 millió arany forint

készpénzben befizettetett s részint magyar állami értékpapirokban, részint a főváros első rendű pénzintézeteinél helyeztetett el, — mind igazgatósági székhelyén **Budapestben**, mind az ország különböző pontjain állított vezér- és főigénykéségei által már megkezdé működését és

biztosít

- tűzvész és robbanás által okozott károk ellen ingó és ingatlan tárgyakat;
- jégkár ellen minden mezőgazdasági terményt;
- szállítmányi károk ellen, szárazon vagy vízen szállított javakat;
- az ember életére, minden ismert módozat szerint.

A társaság rendkívüli nagysága alaptökeje, melyet működésének mindjárt kezdetén a biztosító közönségnek garancia képen nyújt, kezesség arra nézve, hogy általa az **előforduló károk a leggyorsabban és méltányosabban fognak rendeztetni és kifizeteni**. Más részről a társaság az iránta már is minden oldalról nyilvánuló bizalmat, valamint eddig tanusított rokonszenvet az által is fogja igazolni, hogy díjszámításainál a közönséget **mindazon kedvezményekben részesíteti**, melyeket egy solid alapon működő társaság biztosító felelnek nyújtani képes.

Biztosítási ajánlatok benyújthatók s minden irányban bővebb felvilágosítások nyerhetők ugy az igazgatósági központon (Budapest, IV. ker. Városházter 1. szam) mint a vezér- és főigénykéségeknél s az ország nevezetesebb helyein már felállított kerületi igénykéségeknél.

Budapestben, 1880. január 10-én.

Az igazgatóság.

Szükségletanyaralókba.

Indiai függő hintaágy tokban 4.50—6.50, vaslécezzel kft. 14.50
Raktor D. Főve párizsi tartós családi **szodaviz** készülékek, könnyen kizethető az orvosoktól ajánlott kellemes frissítő ital.
2 4 6 10 meszelyes.

7.— 10.— 14.50 17.— frt

ehez 2/4 font legjobb soda és borkó 2 frt. Berendezett étkész kossarak 12, 18, 21 frt. Fagyalt gépek receptekkel 7.50-tól 19 frt. Czélszerű Rechaud Lang borszser gyorsforralók 2.75—3.50-ig. Regulálható comfort kávéfőzőgép, kávé pörkölő 4.20, 4.80, 5.75. Szénvasaló 3.50—4.50-ig. Vaj és sajt tányér üveg fedővel 1, 1.80—7 frt, marmor lappal 4 frtől 6.75-ig. Legyek ellen, sodrony étel borító 40, 50, 70, 90 kr. 1 frt. Szél elleni gyertyatartó 1, 1.75—4 frt. Saláta készlet 55 krtól 2.70-ig. Ecet és olaj-állvány 1.80, 2.50—8 frt. Amer. üveg dugaszoló frt. 1.40. Hidraulikus hordó szád 1 frt.

Kuleszal elzárható hordócsap 1—1.50 frt. **Uj patent dugaszhozó**, a dugaszt sértetlenül és könnyen kisodorja frt 1.50. Wischin híres szobapadló finymáz közép nagysága szobára, doboz 90 kr. Jettoline legjobb fehérnemű jelző tonta 1 frt. Dívatos nagy monogramok frt 1.20, 1 60. Vegyészeti gyors politura butorokra 85 kr. Ragasztó szer üveg, porcellánra stb. tűzben vagy vízben sem valik szét 85 kr. Önműködő egérfogó töt b egerekre 70 krtól 1.60-ig. Kerti fecskendező 10, 14, 17, 24 frt. Virág-harmatosító 40 krtól 1.50-ig.

Anyáknak Uj önműködő szivattyuzó szoptató üveg 1.20. Elismert angol fagygyöngök 3 frt. Szabadban használatos erős gyermekkoosi ernyővel 10.80—14 frt.

Megrendeléséknél képes árjegyzéket mellékel

Kertész Tódor, BUDAPEST, Dorottya-utca 1.

Óriási végeladása

a legjobb, találmányu belga szabadalmazott revolver-és lefauchaux-gegyvereknek.

Miután a gyarnak **pénze van szüksége**, annál fogva **nyakra-főre eladatik**; akinek egy jó minőségű fegyverre van szüksége, **siesen** venni, miután az életben soha sem fog többé ilyen rendkívül kedvező alkalom kinálkozni; kapható még: néhány **szabadalmazott revolver** 7 m. m. 6 lövetű 50 lépésre biztos, szabadalmazott vontaóval, 1 drb a hozzá-illő tok és töltényekkel együtt, teljes, szép fényezett 3 frt 90 kr., 4 frt 50 kr. a legszebbek, 1 drb 9 m. m. **revolver** kettős mozgással vontaó 100 lépésre célt talál, tok és töltényekkel 4 frt 50 kr. és 5 frt 60 kr. ugyanaz teljesen 12 m. m. bő 5 frt és 6 forint. Valamennyi revolver jótállás mellett adatik el, mind **jól belőttek** s a legjobb szabadalmazott aggyal vannak ellátva. **Gyutasos puskák** 1 csövű 5, 6 és 7 frt, ugyanilyen **kétsövű vadászfegyver** 10.50, 12, 14 frt, valamennyi legjobb **damast-csővekkel** 5 egész 6 frt, a legszebb **női-revolverek**, kicsinyek, a mellény-zsebbe dughatók. 6 lövetűekkel együtt. — **Lütichi lofan heux vadászfegyverek**, a legjobb szerkezettel, vont damast és patkoszeg-csővekkel darabja 20.50, 24, 28 frt a legfinomabbak, véséssel és anélkül jól kipróbálva és belőve jótállás mellett. **9.50 egész 12.50 frt** a legjobb **salon foberfegyver**, **hátültöltő** golyógyutasással és sóréttölténnyel töltendő, jótállás mellett, ehhez illő céltáblák öntött vasból.

Minden létező vadászczikk megszeresztetik.

Anton Rix Wien, II. Praterstrasse 16.